

Vjezd do Jeruzaléma

Čtení: Zach 9, 9-10

Kázání: Mt 21, 1-9

Sestry a bratři, skoro ve všech kostelech na světě si dnes můžete poslechnout právě přečtený příběh. A dost pochybuji, že ho někdo z vás nezná. Oslátko, palmové ratolesti atd. Tento příběh se čte každou květnou neděli. A květnou nedělí začíná tzv. svatý týden, začínají oslavy Velikonoc. Prý největšího křesťanského svátku v roce. A tak mě napadá, jestli to ještě vůbec dokážeme slavit, ty velikonoce, když už jsou skoro dvoutisící od těch prvních.

To je první problém, že je to každý rok pořád dokola. A navíc, jak je vlastně máme slavit? Máme mít na květnou neděli radost, protože Ježíš zažíval chvíle radosti a přijetí? My ale přece víme, proč Ježíš do toho Jeruzaléma jel, a on sám to moc dobře věděl taky. A taky víme, že ti samí lidé, kteří mu provolávali slávu a Hosanna Synu Davidovu, pak ještě hlasitěji řvali: Ukřižuj! No a na Velký Pátek máme být smutní a v sobotu vystrašení, když přece víme, že to neskončilo na kříži, ale že byl pak Ježíš v neděli ráno vzkříšen. Jak teda máme slavit Velikonoce? Chtělo by to nějakého odborníka na slavení svátků, třeba faráře. Ať nám řekne farář, jak správně slavit Velikonoce. Je tu nějaký farář? Jeden tu je ale ten Vám to bohužel neřekne. Najděte si sami způsob, jak se nechat tím velikonočním příběhem oslovit, pozvat na cestu, jak jím být proměněni. Já osobně mám na květnou neděli radost, na Velký Pátek jsem smutný, o Bílé Sobotě jsem ustrašený a v Neděli Vzkříšení mám nevýslovnou radost. Ano, i když vím dopředu, jak to dopadne. Možná je to takové divadlo, které si sám před sebou hraju.

Ale to jsme zpátky u našeho příběhu. Ježíš tu přeci taky hraje divadlo. Možná bychom měli být uctivější a říci, že on tu naplňuje prorocké zvěsti. Jako třeba tu z proroka Zacharjáše, kterou jsme slyšeli v prvním biblickém čtení. Stejně je to ale divadlo. Jsou tam role, obecnost, kulisy. Možná, že kulisy jsou významnější, než se na první pohled zdá. Jednou z kulis je místo. Olivová hora. Každý správný Žid ví, co to je Olivová hora. Co se tam stalo. Jak král David utíkal z Jeruzaléma před svým synem Abšalomem a utíkal právě přes Olivovou horu. Šel bosky a plakal. Ježíš naproti tomu jede na oslu, usmívá se a dovoluje lidem, aby mu projevovali královskou úctu. Každý správný Žid také ví, že to má být právě Olivová hora, na které mají stanout Hospodinovy nohy v den Hospodinův, až přijde jako válečník, aby dal věci do pořádku. Kulisy si Ježíš nevybral náhodně. Druhou kulisou, bez které by to nebylo ono, je osel. Nebo je to role? A je to osel, oslice nebo oslátko? Určitě jste ten příběh neposlouchali pozorně, protože ho přece všichni znáte. Já taky ne. Musel jsem si to přečíst v moudrých knihách. Ale v tom dnešním evangeliu se píše, že Ježíšovi přivedli oslici i oslátko. A že přes ně oba přehodili pláště a že na nich obou Ježíš jel. Jak se dá jet na oslici i oslátku zároveň? No nedá, v tom je to vtipné. Matouš asi nevěděl, na čem měl ten mesiaš správně jet, jestli na oslici nebo oslátku, tak tam radši dal obojí. Ale to je jen pro zasmání. Důležitější je smysl toho

oslátka. Každý přece ví, že král jezdil na koni. Nejlíp na bílém nebo černém velikém a silném koni. A když jde o královskou přehlídku, která má zviditelnit jeho moc a sílu, má kolem sebe průvod svých vojáků a často taky zajatce, často se vodili oslepení zajatci. Rozhodně ale nejezdí na oslu. President přece taky nejezdí felicií ale limuzínou, náš pan synodní senior také jezdí alespoň Superbem a papež má přece svůj neprůstřelný papamobil. A tady najednou přijíždí král celého vesmíru a jede na oslu. Bez ochranky, nechráněný. Král narozený ve chlívku přijíždí na oslu vydobýt si slávu svou smrtí na šibenici (tehdy se používal kříž, ale dnes by to byla šibenice).

Je to zvláštní divadlo, které tu před námi Ježíš rozehrává. A není jediné. Bůh v Bibli často hraje divadlo, jeho proroci museli hrát divadla, někdy komedie, jindy srdcervoucí tragédie a dramata. Proč k nám Bůh promlouvá přes divadla? Proč tak často přichází v masce, v lidské podobě? Divadlo je totiž zvláštní věc. Dává nám svobodu. Můžeme se nedívat, nepřijít na něj. Nebo jít na jiné. A když už do toho jeho divadla jdeme, můžeme jen nestranně pozorovat, kritizovat. Nebo se můžeme nechat vtáhnout do děje a fandit hrdinovi, ztotožnit se s ním a na konci plakat nebo vybuchnout smíchy a nebo zářit radostí. To Boží divadlo tady na zemi má ještě jednu zvláštnost, kterou ostatní nemají. Můžeme v něm hrát. No vlastně v něm už hrajeme. Jaká je naše role? Nevím. A jak ji hrajeme? To naštěstí nemusím posuzovat já. To si přebere, zkritizuje a ocení režisér sám. No ale pak ta oslava po představení, to bude teprve něco. To už bude jedno, kolik jsme toho zapoměli říci, kdy jsme se na scéně postavili úplně blbě nebo jak jsme flákali zkoušky. A jestli jsme někdy z dramatu náhodou neudělali frašku nebo naopak. Hlavní bude, že jsme přišli.

Jak tedy prožívat květnou neděli a vůbec celé Velikonoce? Možná jako dobré divadlo. Dobrý veliký příběh, ke kterému se můžeme a máme připojit, vyjádřit, přemýšlet o něm, nechat se jím proměnit. Nejdůležitější v něm ale nejsme my. Hlavní postavou je přece ten král na oslu obklopený nechápajícími diváky. Můžeme takového hlavního hrdinu obdivovat a ztotožnit se s ním? Jestli v tom divadle chceme hrát, budeme muset. Jiného krále ani hrdinu nám totiž tento příběh nenabízí. Je dobré si to i o těch letošních Velikonocích v roce 2011 uvědomit, že jestli chceme jít tou Boží cestou, nečekají nás pravděpodobně průvody na koních a nehynoucí sláva a obdiv světa. Mnohem spíše nás čeká nepochopení, výsměch a bolest. Je to ale divadelní hra s dobrým koncem. A jak už jsem říkal, ta oslava potom, to teprve bude něco.

Amen